

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 110/17
Luxemburg, 24 octombrie 2017

Concluziile avocatului general în cauza C-353/16
MP/Secretary of State for the Home Department

În opinia avocatului general Bot, inexistența unor tratamente psihologice adecvate în țara de origine a unei persoane care a fost torturată în trecut nu este suficientă pentru ca această persoană să poată solicita protecția subsidiară

Un stat membru își păstrează însă competența discreționară de a admite șederea unei astfel de persoane din rațiuni umanitare

O directivă a Uniunii¹ stabilește standarde minime privind „protecția subsidiară” în vederea completării protecției internaționale consacrate de Convenția de la Geneva privind refugiații. Protecția subsidiară este acordată oricărei persoane care nu beneficiază de statutul de refugiat, dar care este expusă în țara sa de origine unei amenințări grave precum pedeapsa cu moartea, tortura sau tratamentele inumane sau degradante. Beneficiarii protecției subsidiare primesc un permis de ședere pe o durată determinată. În ceea ce îi privește pe resortisanții non UE care nu beneficiază de protecția subsidiară, un stat membru poate autoriza șederea lor pe teritoriul său cu titlu discreționar, din motive de compasiune sau umanitare, astfel de resortisanți neintrând în domeniul de aplicare al acestei directive.

MP, un resortisant din Sri Lanka, a sosit în Regatul Unit în luna ianuarie 2005 în calitate de student. În 2009, el a depus o cerere de azil (incluzând în aceasta, dacă este cazul, o cerere de protecție subsidiară). În acea cerere el susținea că fusese membru al organizației „Tigrii Eliberării din Tamil Eelam” (LTTE), că fusese deținut și torturat de forțele de securitate din Sri Lanka și că risca să fie din nou supus unor rele tratamente în cazul întoarcerii în Sri Lanka. Autoritățile britanice au respins cererea lui MP pentru motivul că nu se dovedise că MP ar fi din nou amenințat în cazul întoarcerii în țara sa de origine.

MP a contestat această decizie în fața Upper Tribunal (Tribunalul Superior, Regatul Unit), prezentând probe medicale care atestau că prezenta sechele ca urmare a unor acte de tortură pe care le suferise în Sri Lanka și că suferea de sindrom de stres posttraumatic, precum și de depresie. Upper Tribunal a respins în parte acțiunea lui MP pentru motivul că nu era dovedit că MP era în continuare amenințat în țara sa de origine. Această instanță a admis însă acțiunea lui MP în măsura în care se întemeia pe prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO): Upper Tribunal a considerat astfel că, în cazul trimerii în Sri Lanka, MP nu ar putea beneficia de servicii adecvate de îngrijire pentru tratarea afecțiunilor sale psihologice.

Sesizată în recurs, Supreme Court of the United Kingdom (Curtea Supremă a Regatului Unit) întreabă Curtea de Justiție dacă un resortisant non UE, care prezintă sechele ale unor acte de tortură săvârșite în țara sa de origine, dar care nu mai riscă să fie supus unor asemenea tratamente în cazul returnării, poate beneficia de protecția subsidiară pentru motivul că afecțiunile sale psihologice nu vor putea fi tratate în mod corespunzător de sistemul de sănătate al acestei țări.

¹ Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO 2004, L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52).

În concluziile sale prezentate astăzi, **avocatul general Yves Bot consideră în primul rând că termenii directivei nu permit acordarea protecției subsidiare decât în cazul riscului de vătămări grave care rezultă din acte de tortură sau tratamente inumane la care ar fi supus, în viitor, un solicitant în cazul întoarcerii în țara sa de origine.**

Această interpretare presupune în speță că MP nu poate reclama beneficiul protecției subsidiare, în măsura în care este cert că nu mai riscă să fie supus unor acte de tortură în cazul întoarcerii sale în Sri Lanka, chiar dacă, din cauza deficiențelor sistemului de sănătate din Sri Lanka, nu va putea probabil să beneficieze de tratamentele necesare pentru a face față sindromului de stres posttraumatic de care suferă și riscă să își ia viața în cazul întoarcerii în țara sa de origine.

Avocatul general amintește pe de altă parte că unul dintre criteriile esențiale pentru acordarea protecției subsidiare este responsabilitatea directă sau indirectă, dar întotdeauna cu intenție, a autorităților publice din țara de origine în comiterea unei atingeri grave. Într-o situație precum cea în discuție, **riscul de deteriorare a stării de sănătate a solicitantului rezultat din simplul faptă că în țara sa de origine nu există tratamente adecvate (fără să existe o lipsire cu intenție de îngrijiri) nu este suficient pentru a acorda beneficiul protecției subsidiare**, și aceasta chiar dacă afecțiunea de care suferă solicitantul rezultă din acte de tortură suferite în trecut în țara sa de origine.

În al doilea rând, avocatul general consideră că, în cazul în care Curtea procedează la o interpretare **a dispozițiilor directivei coroborate cu dispozițiile CEDO**, o asemenea interpretare **nu împiedică statele membre să excludă din domeniul de aplicare al protecției subsidiare persoanele care suferă de sechele legate de acte de tortură** suferite în trecut, dar care nu mai riscă să se confrunte cu astfel de tratamente în cazul întoarcerii în țara lor de origine.

Potrivit avocatului general, **interpretarea directivei în raport cu CEDO nu poate permite acordarea beneficiului protecției subsidiare decât în cazuri cu totul excepționale.** Cazul lui MP nu pare însă să constituie un asemenea caz, **aspect a cărui verificare este însă de competența Supreme Court.**

Avocatul general apreciază că o interpretare a acestei directive coroborate cu dispozițiile CEDO care ar permite oricărei persoane care a suferit în trecut rele tratamente să beneficieze de un drept la protecție subsidiară ar amplifica în mod considerabil obligațiile statelor membre în materie de protecție subsidiară. O astfel de interpretare ar depăși ceea ce a intenționat legiuitorul Uniunii prin adoptarea Directivei.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al concluziilor se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708